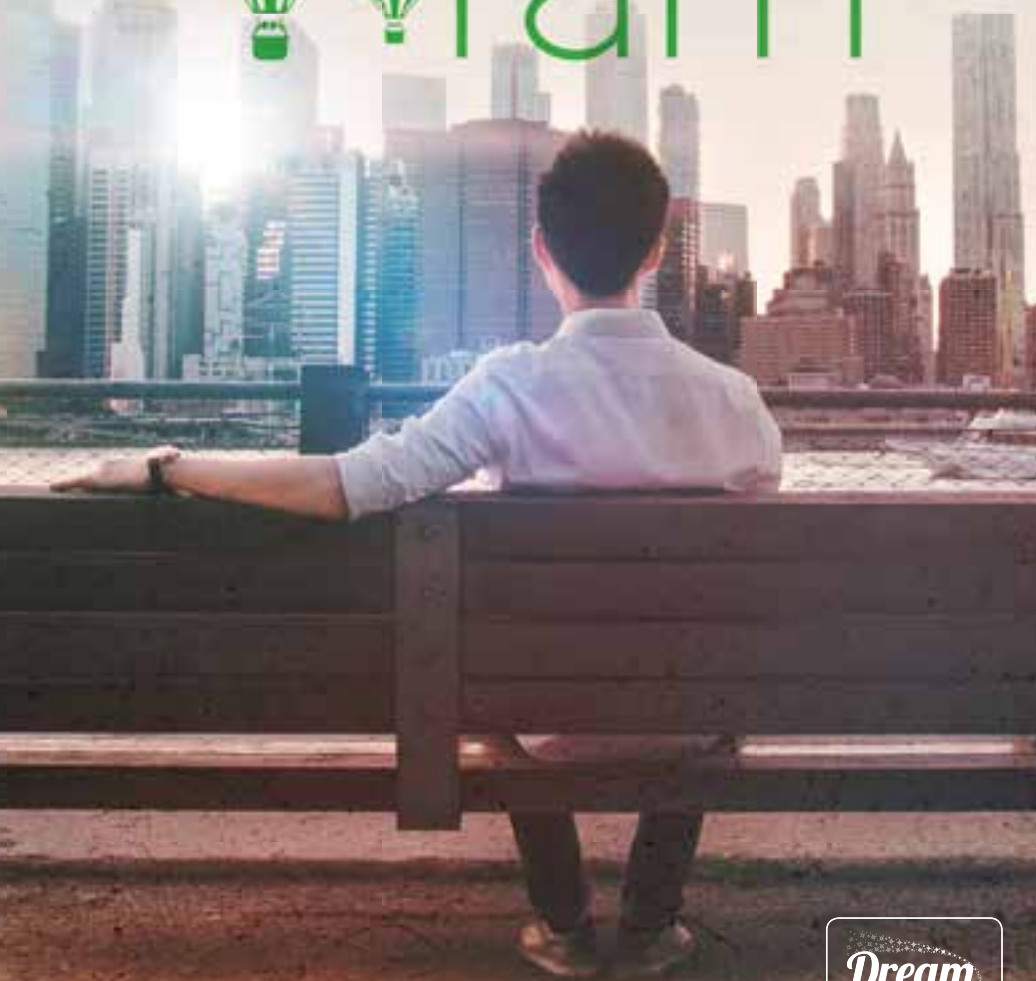

SZASZKÓ GABRIELLA

Vigyázz rá

*Dream
válogatás*

Chris Pennington pszichiátere közel egy évvel a fiú megrendítő halálhíre után megosztja terápiájuk felvételeit a gyászoló Daviddal, akinek az élete enélkül is épp szétcsúszóban van. Napjait főleg drogokkal és nőkkel tengeti New Yorkban, amíg aztán váratlan események vissza nem űzik gyerekkori otthonába. Davidnek újra a súlyosan bántalmazó és alkoholista édesanyjával kell élnie, aki egy baleset következtében ágyhoz kötött lett. Ráadásul világossá válik előtte, hogy korántsem ismeri teljesen a múltat: a felvételek olyan borzalmak felé nyitják meg a kaput, amelyekről eddig fogalma sem volt. Elhatározza, hogy újra elmélyül a fájdalomban, de ez az események olyan láncolatát indítja el, amelyek ellen drogok nélkül képtelen felvenni a harcot. David életébe hamarosan beköszönt a paranoia, miközben Amy újra felkeresi, és felforgatja az életét.

Vajon David győztesen kerül ki a múlt árnyai ellen folytatott küzdelemből? Mi rejtőzhet még a felszín alatt, amire sem David, sem Amy nincs felkészülve? Létezik még olyan kérdés, amire csak Chris tudhatja a választ?

SZASZKÓ GABRIELLA

2012 tavaszán részt vett a gödöllői Irka által szervezett írókurzuson, ahol számos új és hasznos tapasztalattal lett gazdagabb a kreatív írás terén. Később, 2016-ban egy gyakorlati kurzuson sokat tanult a kiadókról, a regények és novellák szerkesztéséről. Négy évet élt Krakkóban, előtte két hónapot pedig Kanadában. Jelenleg Birminghamben lakik.

Tudj meg többet a trilógiáról:

www.szaszkoabriella.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

„A Pennington testvérek történetének egy újabb szeletkéje, ami ugyanolyan érzelemgazdag, mint a korábbi részek.”

Book Heaven

„A Vigyázz rám méltó lezárása a trilógiának. Egy ilyen megrázó történet persze nem végződhet rózsaszín és felhőtlenül boldog happy enddel, de az olvasók mégis elégedetten rakják le a kötetet. Chris igen kreatívan megoldott szemszöge más megvilágításból láttatja a történeteket, sok sebet feltép. Arra is választ kapunk, hogy a szereplők vajon képesek lesznek-e a gyógyulás útjára lépni.”

Sütő Fanni – Ink, maps and macarons blog

„Ez a könyv épp olyan volt, mint amikor egyszer csak rendrakás közepette megtalálok egy régi kirakós elveszett darabját. Chris, David és Amy történetében végre mindegyik elem a helyére került, minden homályos folt eltűnt, és most mégis könnyeimmel küszködve engedem el a szereplőket, akik életét három köteten keresztül kísérhettem végig ezen a göröngyös úton.”

Ujhelyi-Poór Veronika – Veronika's Reader Feeder

„A Vigyázz rám méltón fedi fel Chris és David Pennington lelkének legmélyebb rejtett titkait, és magyarázatot ad Chris elfogadhatatlannak tűnő döntésére. Szaszko Gabriella még egyszer darabokra töri az olvasók szívét, mielőtt végső feloldozást nyújt a befejezésben.”

Kelly és Lupi olvas

Dream
válogatás

SZASZKÓ GABRIELLA

Vigyázz rá

— részlet —

2013

DAVID

AUGUSZTUS 31.

Amikor az ember mindent elveszít, ami valaha is fontos volt számára, akkor már csak a hamis ösztön pumpálja benne az életet. A szív sohasem áll le, de sürgetni lehet, hátha úgy gyorsabban csorog az idő.

Ez volt az életfilozófiám 2013 második felében. Felpörgetés, soha véget nem érő hajszolás addig, amíg a testem és a lelkem darabokra nem szakad.

A tervem az volt, hogy meghalok, de addig ki akartam élvezni a megmaradt napokat, ehhez pedig az kellett, hogy lecsendesítsem az elmémben fészkelő démonokat. Azon a hosszú őszön tanultam meg, hogy az elnyomott rémek képesek megtanulni hangosan ordítani, hogy biztosan meghallják őket.

Kiszáradt szájjal ébredtem. A fejem lüktetett, az orromon nem kaptam levegőt. A relaxák nem engedték be a kora délutáni napfény egyetlen cseppjét sem. A digitális óra fél kettőt vetített a plafonra.

Nyöszörögve ültem fel az ágyban, és erősen megdörzsöltem az arcomat. Felkattintottam a lámpát, ami fojtott fénnel öntötte el a szobát. Az éjjeliszekrényen egy használt óvszer hevert, aminek én lehettem a gazdája. Elfintorodtam. Az emlékek nem akartak megrohanni az előző éjszakáról.

Magamra húztam egy melegítőnadrágot, és a fürdő felé vettem az irányt. Egyik kezemmel a homlokomat masszíroztam, miközben igyekeztem rendesen belecélozni a vécékagylóba. Forgott velem a szoba, ami korántsem könnyítette meg a műveletet.

Biztos voltam benne, hogy ittam, és abban is, hogy nem is keveset. Pedig rengetegszer megfogadtam már, hogy csökken-tem a pia mennyiségét, mert mindig rosszul jöttem ki az alkoholmámoros helyzetekből.

Lassan becsuktam a szemem, hátha az erős fények fokozzák a fejfájásomat. Próbáltam visszaidézni az emlékeket. A belvárosi szórakozóhely ajtajáig szinte minden megvolt. A gondolataimból hangos csörömpölés rántott ki, ami a konyha irányából hangzott fel.

Gyorsan felrángattam a nadrágomat, és kimentem a bátyám nappalijába. Az erkélyajtó tárva-nyitva állt, a késő nyári levegő azonnal megérintette fedetlen bőrömet. A konyhapult mögött egy hosszú, sötétbarna hajú, kreol bőrű lány állt. Egyetlen fehér kötényt viselt fekete melltartója és tangája felett. Mivel háttal állt nekem, azonnal megfigyelhettem dereka karcsú vonalát és formás fenekét. Magamban konstatáltam, hogy ő lehet az esti hódításom. A nevének felidézéséről azonnal lemondtam, még a szex részleteire sem emlékeztem, pedig abban általában jó voltam.

– Felébredtél? – fordult felém hirtelen. – Palacsintát csinállok – nevetett fel.

Lassan kifújtam a levegőt, miközben az ismeretlen lány kávé rakott a pultra. Chris valószínűleg meg is örült volna, ha látja a konyhát ebben az állapotban. Egyéjszakás kalandom olyan keverőtálakat szedett elő, amiket eddig sohasem láttam, és mindent bekoszolt, amit csak ért.

Augusztus közepén költöztem be Manhattanbe. A newburghi házam kivetett magából. Amy hiába vitte el a dolgait, akkor is ott maradt a keze nyoma mindenben. Ha beléptem a fürdőszobába, akkor a zöld teás folyékony szappanjával mostam meg a kezem, a konyhában a kedvenc kávéja főtt le a főzőn, és a katalógusból kigyűjtött mágnesei mosolyogtak le a hűtőszekrényről. Elképesztő, hogy a nőnemű lények hogyan ássák be magukat az élet minden egyes területére. Egyetlen rést sem hagynak kitöltetlenül. Arról nem is beszélve, hogy Manhattan

sokkal praktikusabb volt az éjszakai élethez. Mire hazaértem Newburghbe, szinte már indulhattam is vissza a városba.

Augusztusban a piálás visszafogása mellett megfogadtam, hogy nőneműeket nem invitálok fel Chris lakásába. Mindkettő szabályt sikerült megszegnem az ismeretlen lánykával.

– Ülj le! – mondta a lány, majd elém csúsztatott egy palacsintát.

Elhúztam a szám, majd leültem a pult mellé, és belekortyoltam a kávéba, amire tényleg szükségem volt. Teljesen belasultam aznap délutánra, a testem erősebb anyag után kiáltott, mint a koffein, de ahhoz először meg kellett szabadulnom az angali tüneménytől.

Az ismeretlen velem szemben foglalt helyet, így sikerült megfigyelni arcának szabályos vonásait és tágra nyílt, barna tekintetét.

– Baszki, te hány éves vagy? – kérdeztem, és próbáltam leplezni az aggodalmat a hangomban. Az első – józan – közelebbi szemrevétele után nem voltam biztos abban sem, hogy betöltötte-e a tizennyolcat.

– Húsz – mosolyodott el, majd belekortyolt a kávéjába.

Megdörzsöltem a homlokomat.

– Neked még piát sem adnak legálisan a boltban.

A lány hangosan felnevetett.

– Ez tegnap este nem igazán érdekelt, amikor felhívtál a lakásodba, hogy álljunk be.

A rohadt pia tehetett mindenről. Ha nem piáltam, akkor nem ajánlgattam tiniknek kokaint a bátyám lakásában. Gyors számolásba kezdtem, és halványan megnyugodtam, hogy csak tizennégy éves voltam a kalandom születésekor, ezért legalább a lányom nem lehetett volna.

– Egyébként Cassie vagyok, David – nyújtotta felém a kezét. – Nem úgy nézel ki, mint aki emlékszik bármire. Kérdezz, amit akarsz!

Megköszörültem a torkom, majd elfogadtam a lány kézfogását. Meglepődtem a rugalmasságán, biztos ez is a fiatalabb

nemzedék védjegyéhez tartozott. Ráadásul a palacsintája sem volt rossz.

– Betéptünk? – kérdeztem, de erre egyértelműen tudtam a választ.

– Hát az úgy volt, hogy feljöttünk hozzád arról a bulihelyről, aminek már én sem emlékszem a nevére. Azt mondtad, hogy baromira be vagy nyomva, és be is voltál. – Mosolyogva megforgatta a szemét. – Cuki volt. Azt mondtad, hogy kell egy kis kokó, hogy kijózanodj.

Eddig teljesen tipikus volt minden. De a kokóig valamiért nem jutottam el, ezt nagyon jól tudtam. Már csak abban reménykedtem, hogy Cassie sem.

– Ahogy felértünk, elkezdünk smárolni a kanapén. Dugtunk, aztán bealudtunk.

– Akkor nem kokóztunk.

Cassie megrázta a fejét. Ez egy picit könnyített a lelkiismeretemen. Lehúztam a kávé maradékát.

– El is húztam volna, csak van egy kis problémám.

Kérdő tekintettel néztem rá.

– A lépcsőházban is dugtunk előtte, és úgy fest, hogy elhagytam a telefonom, és segítened kellene megkeresni. Nem akartalak felébreszteni, ezért csináltam kaját.

Meg kellett hagyni, hogy Cassie rendes lány volt. Mármint a „férfiak álma” kategóriában hatalmas elismerés illette volna meg. A szülői oldalt nézve más a képlet. Éppen hatalmasat akartam sóhajtani, hogy minden borzalmas és illegális esemény nélkül túléltem ezt az éjszakát, amikor Cassie folytatta:

– Szerintem fel kéne hívnod Amyt.

– Micsoda? – kérdeztem, valószínűleg teljesen eltorzult tekintettel.

– Erre sem emlékszel? – forgatta meg újra a szemét, majd megnyalta a száját. – Azért nyomtál be ennyire, mert Amy felhívott. Persze, nem vetted fel.

Az estének ez a része kezdett kitisztulni. Claytonnal indultam el egy pénteki buliba, aztán kilenckor elkezdett csörögni a telefonom. Amy volt az, aki azóta az ominózus éjszaka óta

egyszer sem keresett. Egyértelműen nem kezeltem jól a helyzetet.

– Szerintem rohadtul bele vagy esve Amybe. Tudom a sztorit, hogy a bátyád menyasszonya volt. Basszus, sírtál is! Szexeltünk, aztán azt mondtad, hogy nem hagyja neked, hogy elfelejtsd.

A kezembe tettem az arcomat. Mélyebbre nem is süllyedhettem volna. Ennél még az is jobb lett volna, ha együtt betépünk. Amyre még jobban haragudtam – a szívem vadul lüktetni kezdett a gondolatától is.

– De ne aggódj! – érintette meg a vállam Cassie. – Tök cuki voltál. Tuti bonyi, ami köztetek van, de szerintem fel kellene hívnod.

– Ne beszéljünk Amyről, jó? – néztem fel rá. – Egyáltalán nem kellett volna felhoznom. *Egyáltalán.*

– Húha, hát, pedig nagyon sokat beszéltél róla.

Stoptáblaként emeltem a kezemet magam elé.

– Kérlek, ne égess ennél jobban!

Cassie lebiggyesztette a száját, majd egy pusztit nyomott az arcomra, és elvette a bögrémet, hogy újabb adag kávé töltsön bele.

– Nem akarlak égetni. Mondtam, hogy cuki vagy. És menő volt a szex.

Ettől aztán sokkal jobban éreztem magam. Elsírtam a szerelmi bánatom egy tinédzsernek, de legalább utána jó voltam az ágyban. Micsoda dicsőség! Megfogadtam, hogy százszor leírom egy papírra, hogy nem piálok többet.

– Segítesz megkeresni a telómat?

– Persze – bólogattam, de csak arra tudtam gondolni, hogy miért hívott fel Amy egy hónap teljes csend után.

Örökre ki akartam verni a fejemből.

Lassan fújtam ki a füstöt az erkélyen. Augusztus utolsó napjának melege felhevítette a bőrömet. Vártam az ősz. A nyár túlzottan telített volt olyan emlékekkel, amikre nem akartam gondolni. Néztem az elhaladó autókat, és alig vártam, hogy

újra teljesen egyedül legyek Chris lakásában, amit nem tudtam a magaménak nevezni, pedig teljes egészében az én tulajdonomban állt.

– Kész vagyok – szólt Cassie, mire összerendeztem. – Kereshetjük a mobilom?

Megfordultam a tengelyem körül, és elnyomtam a félig elszívott cigimet. Végignéztam a lányon, és felhúztam a szemöldökömet. A világ legapróbb farmersortját viselte egy olyan magas sarkú cipővel, amivel a közelébe került az én magasságomnak. Ehhez egy tapadós, pánt nélküli felsőt vett fel, ami kiemelte derekának képtelenül karcsú vonalát és kihangsúlyozta a mellét.

– Ebben a ruhában fogsz lejönni velem a portára?

– Tegnap még tetszett – kacintott rám a lány, és elindult az ajtó felé.

– Egy szóval sem mondtam, hogy nem tetszik – motyogtam magam elé.

A portán Martin Sherman az aktuális újságot olvasta. Néha elgondolkoztam azon, hogy az öregnek mikor van egyáltalán szabadideje. Összefolytak ugyan a napok a beköltözésem óta, de úgy tűnt, hogy folyamatosan a földszinti székében ül a fényes pult mögött, ami a puccos manhattani lakások sajátossága volt. Amikor Chris elmondta, hogy portás is van a házban, akkor borzalmasan sznob dolognak tartottam, de aznap reggel igazán hálásnak éreztem magam Martin jelenléte miatt.

– Jó reggelt, Martin! – szólítottam meg, mire a hatvanon felül járó, szemüveges férfi rám és Cassie-re mosolygott.

– Jó reggelt, Mr. Pennington, és a kis hölgynek is!

Cassie intett a kezével, mire kínosan elmosolyodtam.

– Azt szeretnénk megkérdezni, hogy egészen véletlenül nem találta-e meg a hölgy telefonját valaki. Az éjszaka úgy fest, hogy elvesztettük.

– Egy strasszos fekete tartóban volt, amin van egy C betű – tette hozzá Cassie.

Martin hosszan megrázta a fejét.

– Sajnos nem került hozzám ilyen telefon. Szerintem néznek körül a lépcsőházban is, hátha valaki felrakta egy ablakpárkányra!

– Biztosan itt vesztetted el? – kérdeztem.

– Amikor bejöttünk, akkor még tuti megvolt, mert írtam a kedvenc csajomnak egy üzenetet, hogy feljövök hozzád.

Martin kérdő tekintettel nézett ránk, majd hirtelen turkálni kezdett a pult mögött. Reménykedtem benne, hogy mégis megtalálja Cassie telefonját, és rövidre zárhatjuk ezt az egész ügyet. Azonban csak egy vastag, sárga borítékot halászott elő.

– Majdnem elfelejtettem, Mr. Pennington. Tegnap hozta egy fiatal nő, azt mondta, hogy dr. Carol Sullivan – olvasta a nevet a borítékon – azt akarja, hogy az ön kezébe kerüljön.

A név hallatán hevesebben kezdett dobogni a szívem. Gyorsan megragadtam a borítékot, és magamhoz szorítottam. Körülbelül másfél hete hívott fel Sullivan doktor, akivel megbeszéltük a terápiás anyagok kézbesítésének részleteit. A bátyám életének összes titka abban a borítékban hevert.

– Köszönöm – mondtam Martinnak. – Menjünk, nézzük meg fent a telefonodat!

Cassie idegesen rágcsálta a körmét, sejtettem, hogy a mobilja sorsa különösen fontos neki. Intettem Martinnak, majd az első emelet felé vettük az irányt.

Halkan Cassie-hez fordultam, amikor hallótávolságon kívülre értünk.

– Hol csináltuk?

– A másodikon. A lépcsőfordulóban – mutatott felfelé. – Azt hiszem.

Elővettem a telefonomat, ahol szinte azonnal megláttam a nem fogadott hívások között Amy nevét. Hirtelen felfordult a gyomrom, és erős késztetést éreztem arra, hogy felhívjam, és elmondjam neki, hogy egy húszéves lánnyal vagyok, aki vel együtt töltöttem az éjszakát. Persze ez abszolút átlátszó és kicsinyes lett volna. Egyébként sem akartam hallani a hangját, semmi pénzért.

– Felhívom a számod, ha elmondod.

– Neked szívesen – nevetett fel Cassie, és nem értettem, hogy mire fel volt ennyire kedves velem. Lediktálta a számát, majd a hívás gombra nyomtam. Nem válaszoltak a vonal túlsó végén, így folytattuk a lépcsőházkutatóást.

– Fogadok, hogy Amy nagyon-nagyon szép – mondta Cassie, miközben végigsétált a szőnyeggel leterített második emeleten.

– Hanyagolhatnánk az Amy-témát?

– Szőke vagy barna? – fordult felém Cassie.

– Szőke – sóhajtottam.

– Tudtam! – ugrott egyet Cassie örömeiben. – Totál bele vagy zúgva a szép, szőke Amybe.

A homlokomhoz kaptam, és megtorpantam. Egyre inkább egyedül akartam maradni, és tartani magam a fogadalmamhoz, hogy nem hozok fel lányokat a lakásba.

– Ha tudtad, hogy bele vagyok esve, akkor miért jöttél fel hozzám?

Cassie szélesen elmosolyodott, majd végigsimította az arcomat.

– Ne hülyéskedj! Miért vontam volna meg magamtól egy kis élvezetet?

– Egyébként meg te szebb vagy – mondtam egyre idegebben. Azt képzeltem, hogy Amy hallja az egészet. Sokszor visszagondoltam a memoárjára, amiben részletesen leírta, hogyan csalta meg a bátyámat. Ezzel könnyedén tudtam táplálni a haragomat.

Valójában nem is hazudtam Cassie-nek. Objektíven összehasonlítva Cassie sokkal tökéletesebb volt. Fiatalabb, vékonyabb derékka, hosszabb lábakkal, barnább bőrrel, semmi felesleggel. Persze az alatt a fél év alatt sohasem zavart, hogy Amynek nincs kiszállásítva a hasa és a combja. Akárhogy vékony és gyönyörű volt, mindig. Nem véletlenül kellett annak a kosaras srácnak is.

A gondolatmenetemet a telefonom csörgése szakította meg. Szerencsére, hiszen éppen kezdtem olyan mélységekbe rágatni magam, amire egyáltalán nem volt szükségem.

– Megvan a telefonod – mondtam, miután letettem. – A harmadikon van a második lakásban.

Cassie azonnal a nyakamba ugrott, majd legnagyobb meglepetésemre egy rövid, ám annál határozottabb nyelves csókkal ajándékozott meg.

Egyre inkább sajnáltam, hogy semmire sem emlékeztem az éjszakából.

Becsuktam magam mögött a bejárati ajtót, és hangosan felsóhajtottam. Végignéztem a lakáson. A konyhában továbbra is káosz uralkodott. Az augusztus végi melegben lengedezett a nappali függönye. Pár percre lehunytam a szemem, és magamba szívtam az egyedüllétet.

Nem próbáltam becsapni magam azzal, hogy könnyű lesz kitépni Amyt az életemből. Folyamatosan visszakúszott a gondolataimba, néha a neten is rákerestem. A droghoz hasonlítottam. Egyszerűen tudtam, hogy fájdalmas lesz a megvonás, de a tünetek egyszer csak csökkennek, és eltűnnek az életemből. Biztos voltam abban, hogy egyszer már nem fogok ennyire élénken gondolni rá. Megbocsájtani eszem ágában sem volt.

És most a testvérem életének teljes térképét tartottam a kezemben. Tudtam, hogy sokat beszélt Amyről és rólam is a pszichiáterének. A gondolattól erősen összeszorult a gyomrom.

A fehér ajtóra néztem, amit kulcsra zárva tartottam. A bátyám szobájába nem engedtem be senkit, a látogatók előtt elzártam a lakásnak ezt a részét. Én viszont legalább kétnaponta látogatást tettem odabent. Ettől úgy éreztem, mintha Chris mellettem lenne.

Leraktam a sárga borítékot a dohányzóasztalra, és kinyitottam a laptopom fedelét. Fáradt voltam, és a fejem is borzalmasan lüktetett. Nem segített a másnapos fájdalmakon az sem, amikor beléptem a levelezőmbé. Katherine Key pár napja

csatolta a következő regényem javított verzióját, felette pedig Redmond levele díszelgett:

*Kedden kilenckor találkozunk Kathyvel, hogy megbeszéljük
a simításokat a kéziratodon. Remélem, már átnézted, és összeírtad
a javaslataidat! Nyolckor ott leszek érted.
Szedd össze magad!*

Felhorkantam az üzenet hangvételén. Legszívesebben felhívtam volna Redmondot, hogy nemrég jelent meg a *Maradj velem*, és hagyjon engem békén. Arról persze fogalma sem volt, hogy július közepe óta csak vázlatokat és pár haragos, összefüggéstelen történetet írtam.

Megnyitottam a fájlt, amiben természetesen annyi piros volt, hogy alig láttam a saját szövegemet. Megdörzsöltem a homlokomat. Már legalább két hete a becsillagozott levelek között volt a kézirat, de képtelen voltam nekiülni.

A tekintetem a sárga borítékra siklott, majd vissza kéziratom elejére, ami hosszabbnak tűnt, mint a *Végítélet*, pedig csak kétszáz gépelt oldal volt. Egy percre sem áltattam magam az-zal, hogy képes leszek keddre végezni vele.

Végigpörgettem az oldalakat, majd újra megdörzsöltem a homlokom. Borzalmas fáradtság telepedett rám, ezért inkább felkeltem, és bementem a hálószobába. Kihúztam az éjjeliszekrény fiókját, és a kezembe fogtam a műanyag tasakot. Persze tudtam, hogy nem kéne. De úgy éreztem, egész egyszerűen képtelen vagyok belefogni a javításba egy kis segítség nélkül.

Éppen letettem a dohányzóasztalra a kokaint, amikor megszólalt a mobilom. Azonnal Amy jutott eszembe, így a szívverésem hevesebb ütemre váltott. Azonban amikor a kezembe vettem a telefont, nagyobb meglepetés ért. Azonnal a hívásfogadásra nyomtam.

– Helló, Sarah!

– Szia, David! – szólt bele az ismerős hang. Sarah-val utoljára Amyvel együtt találkoztam a nyár elején. Sejtettem, hogy Amy elmondta neki, hogy tud a régi viszonyunkról, de eddig

még ezt nem vágták a fejemhez. Pont erre volt szükségem aznap délután.

– Miben lehetek a segítségedre?

– Beszélned kell Amyvel!

Idegesen dörzsölni kezdtem a tarkómat, majd becsuktam a szememet. Szinte egy egész hónapra sikerült kizárnom Amyt az életemből, erre aznap mindenki ezzel zaklatott.

– Nem hiszem, hogy lenne miről beszélnem vele.

– David, most komolyan! Fel kell hívnod, és beszélgetek kell! Mindenről. Rohadtul fontos!

Összeszorítottam az öklömet.

– Nektek sikerült már megbeszélgetek, hogy mennyire átbasztad éveken át?

– Egyáltalán nem erről van szó most – remegett meg a hangja. – Drogozol?

– Ja, épp most akartam betépni – mondtam teljes természetességgel. – Átjössz, hogy együtt csináljuk? Akár felidézhetnénk a régi szép időket is.

Eszem ágában sem lett volna lefeküdni vele, de minden sokkal egyszerűbb volt, ha a világ legszemetebb férfinak gondolt. Reméltem, hogy talán elmondja Amynek is, hogy mit mondtam, és együtt borulnak ki rajta.

– Hogy te mekkora seggfej vagy! Szedd össze magad, és hívd fel Amyt! Ezt most rohadtul komolyan mondom! Nem azzal gyalázod meg a bátyád emlékét, ha együtt vagy vele, hanem azzal, amit most csinálsz.

– Nagyon köszönöm a hasznos tanácsokat, Sarah.

A vonal túlsó végéről egyenletes sípolást hallottam, mire hangos csattanással ledobtam a telefont az asztalra. Megforgattam a szemem, és mély levegőt vettem. Újra a kokainra néztem, majd a sárga borítékra, de végül felmarkoltam a doboz cigimet.

Kiléptem a kis erkélyre, és rágyújtottam. A nyár utolsó sugarai erősen melegítettek. A járdán gördeszkás fiúk mutogatták egymásnak az újabb mutatványaikat.

Újra Amyre gondoltam. Szinte láttam magam előtt, hogy sír, amitől összeszorult a torkom, pedig nem akartam ezt

érezni. Egész egyszerűen nem lehattunk együtt. Erről megbizonyosodtam, miután elolvastam a memoárját. Az írása valahogy élővé változtatta azt az időszakot, amikor a bátyámmal volt, amit sikerült eltemetnem magamban, amikor vele voltam, de miután a könyve végére értem, úgy éreztem, képtelen lennék újra megtenni.

Borzalmasan fájt a fejem. Lassan kifújtam a füstöt, amitől talán kissé enyhült az izmaim feszessége. Tudtam, hogy nem fog teljesen elmúlni. Harminchárom éves voltam, és az életem véget ért. Nem haladtam sehová. Persze míméltem, hogy az ügynökömmel, a szerkesztőmmel és kiadóvezetőmmel találkozom. Eljártam dedikálni, néha még interjúkra is elmentem. De nem írtam. A kokainnal együtt is csak összefüggéstelen, dühös szavakat dobáltam a papírra. A legnagyobb szerencsém az volt, hogy Redmondnak még hosszú ideig nem kellett elmondanom, hogy nem dolgozom, mert még legalább négy regényem volt talonban a régi szép időkből.

A fantáziám teljesen elapadt, amitől éjszaka újra megrohantak a régmúlt kísértetei. Egyedül a drogok tudtak kihúzni a rettegésből. Tisztában voltam vele, hogy merre tartok, de nem érdekelt. Nappal nem rettegettem a haláltól, de éjjelente, amikor anyám vörösre mázolt arcú, fehér ruhás kísértete megtámadta az elmémet, akkor viszont minden porcikám remegett. Ezért a *maradj betépve, és sohase lépj ki a valóságba* lett az egyedüli menekülési útvonalam. Csak Amynek kellett elfelejtenie engem, hogy lassan, de biztosan kiszivároghassak ebből a beteg világból.

A telefonom újakezdte a Kid Rockot, amitől az jutott eszembe, hogy le kell cserélnem a csengőhangot, mert végleg meg fogom utálni ezt a számot. Elnyomtam a gígit, majd felvettem az ismeretlen számot.

– David Pennington?

– Én lennék. – A konyha felé vettem az irányt, hogy lefőzök egy újabb adag kávé.

– Az édesanyja Margaret Lois Pennington?

– Úgy tudom.

– A Glens Falls Kórház ügyeletéről telefonálok. Dr. Mullins vagyok. Tegnap éjjel az édesanyja balesetet szenvedett. Úgy tűnik, hogy leesett a lépcső tetejéről, így három bordája, a csípője és a lába is eltört a bal oldalán.

Hirtelen kirázott a hideg, és erős gombóc szökött a toromba. Megmagyarázhatatlan, merőben szokatlan érzés volt. A sérthetetlen anyánk, akinek az évek alatt sohasem esett semmi baja, most mozdulatlanul fekszik a fallsi kórházban.

– Itt van, Mr. Pennington?

– Persze. És mi lenne a teendő? – kérdeztem, de azonnal megbántam, mert éreztem, mennyire furcsán hathat ez az orvosnak.

– Pár napig még itt marad nálunk a kórházban. Valamikor be tudna jönni, hogy megbeszéljük a részleteket? Elég hosszú ápolást és rehabilitációt kíván meg az állapota.

– Holnap át tudok menni.

– Rendben. Aggodalomra nincs semmi ok. Fel fog épülni.

Elbúcsúztam az orvostól, és arra gondoltam, hogy reagálna rá, ha tudná, egy cseppet sem aggódom anyámért, de magamért annál inkább. El sem tudtam képzelni, hogyan fogom megoldani a helyzetet.

Leültem a forró kávéval a számítógépem elé. A pirossal teli kéziratom megnyitva állt előttem, mellette a testvérem életének története és a kokain. Hosszasan néztem végig a három dolgon, majd elővettem a borítékot. Egyetlen húzással felnyitottam a ragasztást.

A DVD mellől egy levél esett ki egyenletes és szabályos kézírással:

„Kedves David!

Nagyon jól tudom, hogy megcsúsztam a testvére hagyatékának továbbításával, de úgy gondoltam, jobb lesz, ha nem a friss gyászban kapja meg ezeket az anyagokat. Christopher 1997-től 2012-ig járt hozzám terápiára kisebb-nagyobb megszakításokkal. Kijelenthetem, hogy a bátyja esete és élete nagy hatást gyakorolt a praxisomra és a saját életemre is. Mindennel együtt ő volt a leghosszabb terápiás esetem.

Azt, hogy az életének önkézzével vetett véget, személyes kudarcként is éltem meg és nagyon megrázott, hiszen Chrisszel rengeteget dolgoztunk a szuicid gondolatai ellen. A bátyja a terápia elejétől kezdve beleegyezett abba, hogy rögzítsük az anyagát, a későbbiekben már videofelvételeket is készítettünk – nem minden terápiáról van ilyen, de az esetek nagy százaléka megvan. 2010-ben pedig megkért arra, hogy mindenképpen osszam meg önnel ezeket, abban az esetben, ha idő előtt távozna közülünk.

Szeretném, hogyha felkérésre, amennyiben bármilyen problémája merülne fel az anyagok meghallgatása során. Biztos vagyok benne, hogy sok régi, eltemetett emléket fognak a felszínre hozni, ezért arra kérem, hogy vigyázzon magára.

Üdvözlettel:

Carol”

Hosszasan fogtam a kezemben a DVD-t, amire a Christopher Pennington nevet írták. Nagyon jól tudtam, hogy nem vagyok erre felkészülve. Épp úgy, ahogy Amy memoárjára sem voltam. De nem maradt veszítenivalóm. Meg akartam ismerni a testvérem gondolatait, mielőtt túl késő lett volna.

Beletettem a fényes korongot a laptopom lejtájszójába, és rákattintottam ez első fájlra.

1997

CHRIS

AUGUSZTUS 3.

Christopher Pennington első terápiás ülésén beleegyezett anyagai teljes rögzítésbe – mondta Carol Sullivan határozott hangon. – Arra szeretnék megkérni, Christopher, hogy meséld el nekem, miért is döntöttél úgy, hogy eljössz a rendelőmbe.

Chris megköszöri a torkát.

– Hirtelen azt sem tudom, hol is kellene elkezdenem – sóhajtott fel szagatatottan.

– Mondj valamit először magadról, hátha úgy egyszerűbb lesz a kezdés!

– Christopher Pennington vagyok. Húszéves leszek, Brooklynban lakok az öcsémmel, aki nyáron költözött hozzám. Emberi jogokat hallgatok a Columbián. Tavaly óta élek New Yorkban, addig Glens Fallsban laktunk a szüleimmel. Talán röviden ennyi.

– Mesélj a tüneteidről, hogyha megkérhetlek!

– Abból elég sok van – nevetett fel röviden. – Folyamatosan ideges vagyok, nagyon sokszor vannak rémálmaim, ehhez kapcsolódóan sokszor furán érzem magam. Igazából utánaolvastam a témának, és azt hiszem, hogy poszttraumás vagyok... Bármilyen hülyén is hangzik ez így kimondva.

– Miért hangzana hülyén?

– Mert csomó mindenkinek vannak rosszabb szakaszok az életében, rengeteg ember él át borzalmas dolgokat, mégis jól vannak. Azt hiszem.

– Vagy csak úgy tűnik, hogy jól vannak. El tudod mondani, hogy miért gondolsz, hogy poszttraumás vagy?

– Azt hiszem, rossz gyerekkorom volt – újra zavartan felnevetett. – A fura az, hogy hosszú ideig ezt teljesen természetesnek gondoltam. Mármint reméltem, hogy elköltözők New Yorkba, és akkor majd valahogy elfelejtek mindent, ami otthon történt velünk, de érdekes módon mióta tényleg eljöttem, azóta jöttek elő erősebben a tünetek. Az, hogy folyamatosan ideges vagyok, hogy légszomjam van és a rémálmok is.

– Mit jelent az, hogy rossz gyerekkorod volt?

– Anyám elég szigorú volt, és sokszor megbüntetett engem és az öcsémet. Nagyon régóta iszik. Tizenhét éves volt, amikor terhes lett velem, majd másfél év múlva megszületett az öcsém is, David. Apám David születésig otthon volt velünk, de utána olyan munkát vállalt, hogy szinte csak hétvégente láttuk. Anyám depressziós lett David születése után, azt hiszem, gyógyszereket is szedett, és folytatta az ivást.

– Fizikailag bántalmazott titeket?

Láttam magam előtt, ahogy Chris bólint a kérdésre, majd hallottam, ahogy hangosan felsóhajtott.

– Mennyire volt súlyos ez a bántalmazás, Chris?

– Hát... – kifújta a levegőt.

– Nyugodj meg, egyre könnyebb lesz, hogyha megismerjük egymást!

– Remélem, mert nem nagyon beszéltem erről senkinek. És olyan furcsa.

– Ez teljesen érthető.

– Azt hiszem, hogy elég súlyos volt.

– Tehát nem időnként eljár a keze, hanem folyamatos volt a feszültség.

– Folyamatos volt, igen. Kivéve, amikor apám otthon volt. Akkor nem bántott bennünket.

– És édesapátok hogyan reagált ezekre a dolgokra?

– Rosszul viselte, rengeteget veszekedett anyával. Én pedig igyekeztem nem elmondani neki, mert enélkül is nehéz dolga volt, hogy mindenünk meglegyen. Szerettem volna, ha mindenki jól érzi magát otthon. De senki sem volt jól.

– Szóval, te voltál a béke fenntartója.

– Az akartam lenni, de képtelenség volt. Mindig volt valami, amiért anyánk megbüntetett minket, lehetetlen volt mindenre figyelni. Gyerekek voltunk.

– Davidet is bántotta, vagy csak téged?

– Davidet is. De David más, mint én. Ő nem akarja megérteni ezt az egészet, ő gyűlöli az anyánkat. Én nem.

– Mit érzel iránta, Chris?

– Én, azt hiszem, szeretném megérteni. Szeretnék tőle bocsánatot kérni bármiért, amivel rosszat tettem neki. Mindig azt mondta, hogy én rontottam el az életét. És emiatt büntudatom van. Mert én nem akartam senkinek sem elrontani az életét – felsóhajtott, és egyre hangosabban vette a levegőt.

– Szeretnél egy bögre teát?

Chris újra bólinthatott, mert a felvétel hirtelen kattant, majd újra visszatért.

– Úgy gondolom, nagyon sok dolgunk lesz együtt – mondta Sullivan. – Az elmondásaid alapján évekbe telhet, amíg fel tudjuk dolgozni ezt a traumát. Szeretném, hogyha az elkövetkező hónapokban türelmes lennél magaddal, mert fel fogunk tépni pár sebet. Szeretnék neked gyógyszert felírni a szorongásodra és az álmatlanságodra, rendben?

– Persze – mondta Chris, de a hangja már sokkal nyugodtabbnak tűnt. – Az jó lesz.

– Szeretnék látni a jövő héten ugyanekkor. Az első pár hónap után ritkíthatjuk az alkalmakat, csak szeretném, ha egy kicsit jobban lennél. Szerintem mára ennyi bőven elég is lesz.

– Én is úgy gondolom.

– Jövő hétre szeretném, hogyha elgondolkoznál nekem az első gyerekkori emlékedről. Jó lenne, ha választanál egy pozitív és egy negatív emléket is. Közben, hogyha bármi felmerül az életedben, arról is beszélgetünk. Tudnál kérlek hozni nekem egy fotót a családomról? Akár lehet mindenkiről egy-egy külön fotó is.

– Van otthon, úgyhogy megoldom.

– Rendben. Vigyázz magadra, Christopher!

2013

DAVID

AUGUSZTUS 31.

Hosszú percekig néztem a monitoromat. Éreztem a testvérem jelenlétét magam körül. A hangja belopózott a fülembe, amitől összeszorult a torkom. Több mint egy éve vesztettem el, és teljesen józanul képes lettem volna elsírni magam. A gyomrom képtelenül megrándult, ahogy végignéztem az üres lakáson.

Felkeltem a kanapéról, és rágyújtottam. Anyám a fallsi kórházban feküdt, Amy valahol nélkülem sírt, én pedig megtörten néztem Manhattant. Megdörzsöltem a homlokomat, és vártam, hogy elmúljon a torokfeszítő gombóc.

– Ha itt lennél, akkor most jól megmosnám a hülye fejed...
– mondtam az üres lakásnak, miközben kifújtam a füstöt. – Mindig kicseszszel velem, baszd meg!

Bele sem akartam gondolni, hogy mennyi mindent rejtenek a következő felvételek. De tudtam, hogy hallanom kell őket. Manhattan felett még derengett a délutáni fény, amikor úgy döntöttem, hogy lefekszem aludni. Képtelen voltam a javítással foglalkozni, abban reménykedtem, hogy pár óra alvás után újult erővel kezdek bele.

A fejem továbbra is lüktetett, és a szorítás helyét lassan torokfájás vette át. Nem lepődtem volna meg egy jó kis megfázáson. Elnyomtam a cigit, majd a szobám felé vettem az irányt.

Csak egyetlen pillantást vetettem Chris régi szobájára. Továbbra is azt vártam, hogy egyszer hátha kisétál onnan épen és egészségesen.

A torkom fájdalmasan szorult össze, amikor felébredtem. A lemenő nap fénye cseppfolyóssá tette a bútorok körvonalait a szobában. Megdörzsöltem a szemem, amikor egy alakra lettem figyelmes az ágyam végén. Hosszú, szőke haja selymesen omlott le meztelen válláról egyenesen csupasz hátára. A meleg fényben tincsei szinte világítottak, láttam karjának apró pihezőreit.

Lassan felém fordította arcát, szája krémszínűen csillogott az aranyló szobában. Szőke haja félig eltakarta fedetlen mellét, majd láttatni engedett mindent, ahogy felém hajolt. Éreztem bőre ismerősen édes kipárolgását, ajkának fahéjas íze volt, mint egy meleg őszi napnak.

– Nem kell aggódnod – súgta a fülembé Amy. – Engedj el mindent!

Óvatosan visszadöntött az ágyamba, majd újra megcsókolt, és átölelte a derekamat csupasz lábával. Haja simogatta a karomat, miközben magamhoz szorítottam.

– Csak a tiéd vagyok, ugye tudod? – simított végig az arcomon, tekintetét az enyémbe fúrva. – Mindig a tiéd voltam, sohasem voltam Chrisé.

– Ez nem igaz – mondtam, de elcsuklott a hangom; újra azt akartam hallani, amit előzőleg mondott.

Halkan lecsitított, végigsimította a mellkasomat, éreztem forró leheletét a fülemben, amiktől újra élni akartam. Fojtottan felnyögött, amikor óvatosan végighúztam az ujjam a combja vonalán.

Becsuktam a szemem, hagytam, hogy eltávolodjanak a gondolatok, miközben szeretkezni kezdtünk. Lassan belefeledkeztem Amy testének meleg ringatózásába.

Aztán erős szorítást éreztem a torkomon, és félelem cikázott végig a gerincemen, mire azonnal kipattant a szemem. A vörösre rúzsozott száj hangsúlyosan emelkedett ki a beesett, kifehéredett arccsontok közül. Egy rideg, kék szempárba néztem, amely tökéletes mása volt az enyémnek. Anyám csontos ujjai végigsimítottak az arcomon.

– Azt hitted, hogy ennyivel megúszod azt, hogy rossz voltál? Hogy ellentmondtál minden szabálynak? Mocskos vagy és

undorító – súgta a fülembe. – Én mindig is mondtam. Vérfer-
tőző.

Az izgalmam hirtelen csapott át mélységes rettegésbe. Anyám egyik kezével a torkomat szorongatta, a másikkal pedig belemarkolt a hajamba. Nem kaptam levegőt, mire adrenalin áramlott a vérembe, de képtelen voltam megmozdulni.

Engedj el! – akartam ordítani, de csak szánalmasan rekedt hangok jöttek ki a számból.

Ujjai erősebben rákulcsolódtak a torkomra, és a halálféle-
lem elöntötte az elmém egészét.

2013

DAVID

SZEPTEMBER 1.

Zihálva ébredtem. Hirtelen felültem az ágyban, a szívdobogásom a fejemben lüktetett, a mellkasomban erős szorítást éreztem. Kimenekültem a hálóból, és határozott léptekkel Chris szobája felé vettem az irányt. Kapkodtam a levegőt, úgy éreztem, semmi sem áramlik a tüdőmbe.

Biztos voltam benne, hogy egyedül halok meg az üres lakásban, mint a testvérem. Kirántottam Chris éjjeliszekrényének fiókját, majd egy doboz Váliummal a kezemben lehanyatlottam a földre. Fejemet a lábam közé hajtottam, és lassan számolni kezdtem a lélegzétvételemet. A pulzusom száguldott, minden testrészemben éreztem.

Erősen megszorítottam a narancssárga gyógyszeresdobozt, majd a félhomályban végignéztem a feliraton: CHRISTOPHER PENNINGTON, 2012. ÁPRILIS 21. Lassan lehunytam a szemem, a légzésem és a pulzusom kezdett visszatérni a rendesnek mondható ritmusába.

Újra ránéztem a tablettákra, amelyeknek már lehet, hogy a szavatosságuk is lejárt. Így élt a testvérem. Tudtam, hogy így élt. Minden egyes héten megküzdött a halál szellemével, amely születésünk óta körülölelt bennünket. Hátamat az éjjeliszekrénynek döntöttem, és ránéztem a fürdőszoba zárt ajtajára, ahol Chris halála óta nem jártam. Kulcsra zártam, és soha többet nem is akartam belépni oda. Mintha ott lakott volna a halál, akivel veszélyes játékot űztem. Szerettem az arcába köpni, de amikor ő játszott velem bújócskát, akkor rettegve kucorodtam

össze a testvérem szobájának sarkában. Chris végül felkínálta magát, feladta a játékot, amelyben végül úgy is mi veszítünk.

Az éjjeliszekrény órájára néztem, ami hajnali négyet mutatott. Tíz órát aludtam, amikor csak pár órát akartam pihenni. Az orrom teljesen bedugult, a torkom továbbra is fájdalmasan lüktetett. Visszatettem a Váliumot a fiókba, és inkább a konyhába indultam Advilért. Akkorra bizonyossá vált, hogy a hétvégén sikerült összeszednem egy rendes megfázást.

A visszaalvás lehetetlennek tűnt. Úgy döntöttem, hogy autóba ülök. Ilyen forgalom mellett két óra alatt Fallsba érhettem, és elintézhettem a kórházi látogatást anyámnál. Ehhez legalább annyira volt kedvem, mint a vírusos megfázáshoz. Így még délelőtt visszaérhettem a lakásba, és nekiülhettem a regényem javításának.

Ahogy lekanyarodtam a 87-es autópályára, azonnal lehúztam az ablakot. A még meleg, nyár végi szél beáramlott a kocsiba. Akár csukott szemmel is végig tudtam volna menni a Falls és New York közti útvonalon, pedig igyekeztem a lehető legkevesebbszer megtenni ezt a távot. A kocsimban halkan szólt a Marianas Trench, amire még a nyár elején kaptam rá. A nyár elején, amikor még írtam, amikor még ömlöttek a szavak a digitális fehérségre.

Az anyósülésre dobtam egy doboz húzkodós papír zsebkendőt, ami újfent Amyre emlékeztetett. Ő vett ilyet először a lakásomba, mert sokkal praktikusabbnak találta a kis csomagos daraboknál. A praktikusság ez esetben tagadhatatlan volt, bár a látvány korántsem volt elbűvölő.

Az Advil hatott, a fejem jóval kevésbé lüktetett, de ezzel együtt is borzalmasan éreztem magam. Jól tudtam, hogy a kokain is visszaütött, mivel legalább egy napja nem láttak belőle a sejteim egy cseppet sem. Csak az autó dorombolása miatt nem éreztem a szívem zakatolását, a légszomj és a gyo-morgörcs persze megmaradt. Nem értettem teljesen, miért is fogtam vissza magam. Glens Falls felé tartva halkan átkozódni

kezdtém, hogy miért is nem hoztam egy kis anyagot az útra. Sokkal egyszerűbb lett volna azzal szembenézni az anyámmal.

Mindenképpen késő bánat volt, ezért az első kávét kínáló lehajtónál bekanyarodtam. Hunyorogva néztem fel a vakító benzinkutas neonfényekre. Hajnali öt volt, lassan felderengett a nap a nyári égbolton. Ösztönösen letöröltem a pára és a vírus miatt kitörő izzadságot a homlokomról, majd a fejembe húztam a baseballsapkám. Alig vártam, hogy eljőjön az ősz. Elegem volt ebből a nyárból, a tavalyi pedig ennél is rettenetesebb volt. Lassan megutáltam az évszakok királyát, akiért mindenki annyira odavolt.

Csilingelve léptem be a még fényesebb boltrészbe. Magamhoz vettem egy csomag Oreo kekszet, majd a pulthoz mentem.

– Tudsz adni egy igazán nagy kávét? – kérdeztem a fiatal srácot, aki újságot olvasott.

– Azonnal! – mondta, majd felpattant a székről. Furcsán méregetett, mire végignéztem magamon. Nem voltam teljességgel bizalomgerjesztő látvány, de azért annyira kirívónak sem találtam magam.

– Te vagy az az író! Láttalak a tévében.

Felsóhajtottam. Hihetetlennek találtam a helyzetet. A csapból is az folyt, hogy az átlag amerikai fiatal nem olvas eleget, és nem is ismer egyetlen író sem. Én meg besétáltam egy benzinkútra hajnali ötkor, és éppen össze kellett futnom egy olyan emberrel, aki tudja, hogy ki vagyok. Pedig tényleg nem voltam egy Stephen King, hogy az utcán is autogrammért rohamozzanak meg.

– El akarom olvasni a könyved.

– Hajrá! – mosolyogtam rá halványan, miközben a pultnak támaszkodtam. Nem kívántam belemenni semmilyen beszélgetésbe a könyveimmel kapcsolatban, ezért unottan nézelődni kezdtem.

– Te vagy az, aki leírtad a gyerekkorodat – folytatta. – Te vagy az, aki megdugtad a bátyád menyasszonyát, most meg a szakítás miatt nem bírsz józan maradni. Ugye, David?

Hirtelen visszakaptam a tekintem a srácra, aki éppen a műanyag fedőt tette rá a kávéspoharamra.

– Micsoda? – kérdeztem vissza hevesen dobogó szívvel.

– Négy kilencven lesz.

– De mit mondtál még?

– Hogy el akarom olvasni a könyved.

Megráztam a fejem, majd elővettem a tárcámat a farzsebemből, és gyorsan leszámoltam a pénzt a srác elé. Szinte ki menekültem a párás levegőre, ahol azonnal rágyújtottam. Azalatt álltam magam, hogy biztosan csak nagyon fáradt vagyok.

Sokkal megnyugtatóbb magyarázat volt annál, mint hogy kezdtem bekattanni.

Reggel hét órára már anyám kórtermében vártam az orvost. Nagyon gondoskodó fiúnak tűnhettem, hiszen igencsak korai órában kerestem fel őket. Először nem gondoltam úgy, hogy meg fog érinteni a látvány, de ahogy beléptem a szobába, és megláttam anyámat, ahogy egyik lábát fellógatva rögzítették, a nyakát pedig merevítőbe tették, hirtelen furcsán éreztem magam. Az arca fiatalosnak tűnt így, hogy mélyen aludt. Akkor vállig érő, szőke haja szétterült a párnán. Hirtelen nem is hasonlított saját magára.

Leültem a székre, majd kinéztem az ablakon. Odakint már teljes nappali világosság tombolt. Másnap a tanítás is elkezdődött az iskolákban. Az én életem viszont egy helyben állt.

Az orvos hirtelen belépett a szobába, mire összerezementem.

– Jó reggelt, Mr. Pennington! Dr. Mullins vagyok, velem beszélt telefonon.

Kezet fogtam vele – erős volt a szorítása. Hirtelen aggódva anyám felé pillantottam, mire a doktor egyből a lényegre tért:

– Az édesanya állapota teljesen stabil, de elég hosszú ideig tart a törések gyógyulása. – Mély, öblös hangja volt, illetlenség nélkül, kissé testes alkatához.

– Leesett a lépcsőn? – kérdeztem halkán, szinte suttogva.

Az orvos bólintott, és a kórlapot nézegette.

– Azt hiszem, jobb lesz, hogyha kimegyünk pár percre.

Teljesen egyetértettem az ötlettel, egyáltalán nem akartam, hogy anyám felébredjen, hiszen akkor csak a szokásos színjáték következett volna.

– Az édesanyja ittas állapotban esett le a lépcsőn. A legnagyobb szerencséjére egy úriember, aki Mrs. Pennington barátjának mondta magát, kihívta a mentőket. Régebben is volt problémája az alkohollal?

Hirtelen a gondolataim elakadtak az úriembernél, aki hívta a mentőket, majd újra az orvos sötétbarna szemébe néztem.

– Amióta az eszemet tudom.

– Valószínűleg elég nehéz pár hétnek fog elébe nézni. Ugyanis legalább két és fél hónapig ágyhoz lesz kötve, és állandó ápolásra szorul majd. Adok egy névjegykártyát, ezen van egy szám, ahol tud állandó nővért fogadni az édesanyja mellé.

– Rendben – bólogattam, és arra gondoltam, hogy nem lennék a szerencsétlen helyében. De anyáméban sem, aki most egy darabig biztos nem jut majd a megszokott piaadagijához.

– Szerintem hamarosan felébred, beszéljen vele nyugodtan kettesben! Én a későbbiekben úgymint benézek hozzá.

Az orvos lassan eltávolodott a folyosón, mire én a zsebembe süllyesztettem a névjegykártyát. Még délelőtt túl akartam esni a nővérfelfogadáson. Újra benyitottam a szobába, csak a látszat kedvéért akartam odabent tölteni pár percet, hogy aztán gyorsan leléphessek.

Az ablakhoz mentem, ahonnan pontosan ráláttam a kocsimra. Semmire sem vágytam jobban, mint hogy otthon lehessenek Manhattanben. Meg akartam hallgatni még egyet Chris anyagaiból.

– David – anyám ismerős hangja hallatán erősebben rezentem össze, mint kellett volna.

– Helló! – fordultam meg a tengelyem körül. – Gratulálok az akciódhoz...

– Szomjas vagyok. Ideadnád a vizet?

Közelebb léptem hozzá, majd felmarkoltam a szívószálás poharat, és a szájához emeltem. Megfogta a karom. Hideg volt

az érintése. Egy pillanatra megremegett a kezemben a pohár, mire egy keveset a fehér, kórházi hálóingre öntöttem.

– Nem lehetnél egy fokkal kevésbé szerencsétlen? – kérdezte az ismerős gyűlölettel a hangjában, mire elvettem tőle a poharat.

– Na, jó! Ennyi nekem elég is volt. Felhívok neked egy nővért, aki veled fog lakni. Csináld úgy, ahogy akarsz!

– Komolyan ennyiben akarsz hagyni? Majdnem kitörtem a nyakam!

Ökölbe szorítottam a kezem a testem mellett, majd letettem a poharat az éjjeliszekrényre.

– Majd segít a nővér meg a pasid, aki behozott.

Elindultam az ajtó felé, mire anyám sokkal gyengédebb hangon szólított meg. Józan volt – fogalmam sem volt, hogy vajon mikor beszélhettem vele utoljára úgy, hogy teljesen tiszta legyen.

– David! – Visszafordultam felé. – Szólnál egy nővérnek, hogy jöjjön fel?

– Szólok – mondtam, majd megdörzsöltem a homlokom. Hirtelen újra forróság tört fel a gyomromból. Már nagyon ki akartam szabadulni a levegőre.

Szinte becsaptam magam mögött az ajtót, majd gyors léptekkel végigrohantam a folyosón. A recepción megkértem egy nőt, hogy küldjön fel valakit anyám kórtermébe. Odakint azonnal beültem a kocsimba, és magamra csuktam az ajtót.

Mindennél jobban akartam, hogy a bátyám mellett legyen. Ő könnyedén elrendezett volna mindent.

Elfordítottam a kocsiban a kulcsot, és kifaroltam a parkolóból.

1997

CHRIS

AUGUSZTUS 10.

Hogy érzed ma magad, Chris?

– Köszönöm, egész jól. Ma már sokkal összeszedettebben jöttem. Legalábbis remélem. Hoztam képeket is. De előbb szeretnék még valamiről beszélni, ami múltkor kimaradt.

– Az biztos, hogy rengeteg dolog kimaradt. Még csak most fogjuk elkezdni igazán az ismerkedést.

– Igen, de amikor hazaértem múlt héten, akkor az öcsém első kérdése az volt, hogy: „És erre mit mondott a pszichiáter?” Amikor elmondtam neki, hogy erről még nem beszéltem, nagyon dühös lett.

– Látom, mindent szépen kézben tart.

– Ebben igaza volt. Csak a múlt héten éppen elég volt annyit elmondanom, amit... és ez már tényleg nem ment.

– Semmi gond. Nem rohanunk sehová. Most el szeretnéd mondani, ugye?

– Igen. Arról nem beszéltem, hogy szoktam vágni magam. Annyira betegesnek hangzik kimondani is – megremegett a hangja.

– Ezzel nem vagy egyedül, Chris. Mesélném neked erről? Mikor kezdted? Mit érzel, amikor csinálod?

– Megkönnyebbülést... érzek. Tizenöt évesen kezdtem. Igazából előtte is csináltam már hasonlókat, karmoltam magam vagy néha ököllel megütöttem a lábam. Mert sokszor előfordul, hogy idegennek éreztem a testem, mintha nem lennék odabent. Ezt főleg akkor éreztem, amikor anyám megvert, de mostanság is rám tör. Főleg, ha fáradt vagyok, vagy ha rosszat

álmodok. És ilyenkor mintha a fájdalom lenne az egyetlen, ami segít megoldani a gondokat.

– És miért pont tizenöt évesen?

– Azt hiszem, akkor tanultam meg borotválkozni, és csak arra tudtam gondolni, hogy mennyire jó érzés lenne mélyen belenyomni a bőrömbe a pengét. És hogy megérdemelném, hogy fájjon.

– És ez mostanság is előfordul?

– A múlt héten nem csináltam. David a nyár elején rajtakapott, és nagyon mérges lett.

– Tudod, ugye, hogy ez veszélyessé is válhat?

Pár pillanatnyi hallgatás következett.

– Nem akarom megölni magam. Szeretném abbahagyni.

– Meg fogjuk oldani. Mit szólnál, ha beszélénk az emlékeidről?

– Persze – csörgés hallatszott a háttérből. – Itt vannak a képek. Vicces, de nem találtam olyat, amin Daviddal külön vagyunk. Otthon, Glens Fallsban biztosan van. De anyáról meg apáról találtam egy-egy képet.

– Letennéd ide az asztalra őket? Úgy rendezd el, ahogy te szeretnéd!

Pár pillanatig újra csak a csend hallatszik a felvételen.

– Mesélsz erről? – mondta Sullivan. – Miért édesanyátokat raktad közelebb hozzátok?

– Mert a maga módján közelebb volt hozzánk. Minden nap otthon volt, igaz alig jött le a szobájából, és ha lejött, akkor mind a ketten rettegtünk. Apa csak hétvégén jött haza. Bár egy idő után talált új munkát Fallsban. Akkor egy kicsit elviselhetőbb volt a helyzet. Egy ideig.

– Aztán mi történt?

Chris mély levegőt vett, a hangja megremegett.

– Apa meghalt – elcsuklott a hangja. – Két és fél éve. David csak tizenöt éves volt, és teljesen szétcsúszott... Azt hiszem, azóta sem beszél róla. Úgy érzem, ez rosszat tesz neki.

– És veled mit tesz? Chris, te is csak tizenhét éves voltál.

Chris mély levegőt vett, majd egy kis idő múlva újra megszólalt.

– Azt hiszem, erről nem tudok még beszélni. Nagy gond?

– Dehogy. Olyan tempóban haladunk, ahogy te szeretnél. Mit szólnál, hogyha mesélnél az első emlékedről?

– A jóval kezdem – nevetett fel halványan. – Az az érdekes, hogy ezen nem kellett sokat gondolkoznom. A másikon igen. Nagyon sok rossz emlék jutott eszembe. Valószínűleg nem emlékezhetek arra, amikor David megszületett, mert akkor még csak kétéves voltam. De azt hiszem, ez kicsit később volt. Igen, amikor David kettő körül volt, mert akkor még egy szobában laktunk. Az én szobámban. Utána lett kialakítva az öcsémé. Emlékszem, hogy feküdtem az ágyamban. A falon táncoltak a kedvenc forgólámpánkról levetülő csillagok, ebben teljesen biztos vagyok. David mellettem aludt, mert előtte csak sírt a szoba másik sarkában, hogy nem tud egyedül elaludni. Ilyenkor később mindig leszorított az ágyamról. Apa is bejött a szobába megnézni, hogy miért nem alszunk. Leült mellém, és simogatta a hátamat. Utána betakarta Davidet is, és azt mondta, hogy vigyázzak rá, mert ő lesz a legjobb barátom egész életemben. Nagyon sokszor elismételte, hogy mennyire fontos, hogy vigyázzak rá.

– És te vigyáztál is rá.

– Igen.

– A képen is jól látszik, hogy mennyire közel álltok egymáshoz.

– Daviddal fedeztük egymást. Közös voltunk anyánk ellen, mintha folyamatos állóháború lett volna az élet.

– És most? Most milyen vele élni?

– Nehéz. David nem olyan, mint én. Könnyebben veszi a dolgokat, sokszor dühös, sokszor úgy érzi, hogy ellene van az egész világ. Mindent félvállról vesz.

– Mert megteheti. Születése óta ott voltál neki, hogy elrendezd a dolgokat.

– Ettől még neki is nehéz.

– Nem mondtam, hogy nem. Neki másképp nehéz. Ebben biztos vagyok. Még alig ismerlek titeket, de annyit látok, hogy nagyon sok az a seb, amit hordoztok. Az öcséd is poszttraumás, ugye?

– Azt hiszem – köszörülte meg a torkát. – Sosem beszélünk erről. De éjszaka rengetegszer ébren van. A vagdosás helyett ő iszik, cigizik, és már volt egy pár drogos ügye otthon, de nagyon remélem, hogy itt, New Yorkban jobban megtalálja a helyét. Anyánktól távol.

– David azt választotta, hogy bosszantja anyátokat. Még akkor is bosszantás minden ilyen cselekedete, ha anyátok már nem is tud róla. Ő lehet így a rémálma.

– Csak közben engem rémiszt halálra.

– Próbáld meg elmondani neki, hogyan is érzel! Hasonlítótok egymásra.

– Valamennyire. David jobban hasonlít anyára.

– Most elmesélnéd a rossz emléket, amit választottál?

– Persze. Nem tudom, hogy ez-e az első emlékem, de az biztos, hogy nagyon korai. David szerintem olyan kettő-három körül lehetett. Egyedül voltunk otthon anyával, és David hangosan sírt. Szinte látom magam előtt a konyha közepén, ahogy ordít. Tudtam, hogy éhes, mert én is az voltam. Akkor már beszélni is tudott. Én pedig kitaláltam, hogy csinálok neki ebédet, már amilyen ugye egy ötévestől kitelik. Sikerült szörnyen nagy felfordulást csinálnom a konyhában. Sok mindent kiöntöttem, és talán össze is törtem valamit. Anya meg később lejött a lépcsőn. Sokszor álmodok erről, ezért olyan furcsán részletesen van előttem. Világoskék fürdőköpeny volt rajta, a haját felkötötte a feje tetejére, és erősen ki volt sminkelve. Először Davidet látta meg, aki a konyha padlóján tapicskolt a koszban, az arca mindenhol mogyoróvajas meg lekváros volt. Mosolygott rám, és hangosan nevetett. Persze ennek anyja gyorsan véget vetett, amikor a karjánál fogva felrántotta Davidet a földről, aki persze azonnal elkezdett sírni. Erősen megrázta, aztán pedig felpofozta, utána meg a karjánál fogva bevonszolta a rácsos ágyba a nappaliban, és közben ordította, hogy fogja be. Aztán

meglátott engem. Ledermedtem az egész jelenettől, a konyhapult mellett álltam egy sámlin, ahonnan addig leadogattam Davidnek az ennivalót. Engem beparancsolt a nappaliba. Nem emlékszem pontosan, hogy mivel vert meg, de úgy rémlik, akkor volt olyan először, hogy teljesen higgadtan büntetett meg. Az biztos, hogy a verés után órákra bezárt a nappali egyik szekrényébe, ahonnan csak David hüppögését hallottam, és figyeltem, hogy lüktet a sebeimben a szívverésem.

2013

DAVID

SZEPTEMBER 1.

Hosszasan néztem a fehér kurzort a leállítógomb felett. A szívem hevesen dübörgött, igyekeztem lelassítani a légzésem ritmusát, a hasamat pedig ellazítani, hogy ne feszítsem annyira az izmaimat. Nem gondoltam volna, hogy a régi emlékek súlya ennyi idő után is ilyen fájdalommal tud a mellkasomra nehezedni. Mennyi számomra teljesen elfeledett emlék munkálhatott bennem nap mint nap, és rombolta véglegesen a tudatomat?

Előttem volt a huszonegy éves anyám a vörös rúzsában és a fürdőköpenyében. Gyerek volt, de ennek ellenére sem bocsájtható meg, amit velünk tett.

Összeszorítottam a szemem, mire eszembe jutott dr. Sullivan. Pontosabban dr. Sullivan elemzése rólam. Persze, mindent azért csináltam, hogy megbüntessem az anyámat. Minden egyes lépésemet ő irányította egész életemben, és egyetlen rohadt pszichológus sem volt képes arra, hogy valahogyan kinevelje ezt belőlem, hogy átprogramozzon. Egyetlen pszichiáter vagy orvos sem tudta megmenteni a bátyámat, pedig ő akarta, vért izzadt miatta hosszú éveken keresztül. Hiába ment vissza a pokol bugyraiba, nem ért semmit. Igazán megérdemeltük a pellengérre állítást, az elemzést és a bírálatot. Csak a megfelelő eredmény hiányzott. Magyarázat ugyan volt mindig.

Hallgattam a szoba csendjét. Odakint már lebukóban volt a nap, a résnyire nyitott ajtón keresztül beáramlott New York zaja. Az orromon nem kaptam levegőt, de képtelen voltam tovább józan maradni. Kiszedtem Chris egész nagy gyógyszeres-

dobozát a konyha egyik fiókjából, ahol azonnal találtam orrspray-t. Tudtam, hogy kell pár perc, amíg hat, és aztán egy időre minden problémám megoldódik.

A telefonom megszörrent a dohányzóasztalon. Hangosan felnyögtem. Nem akartam sem Redmonddal, sem orvosokkal, sem Sarah-val beszélni. Legnagyobb szerencsémre Clayton szólalt meg a vonal másik oldalán.

– Ma este valahova?

– Rohadtul meg vagyok fáztva, szóval sejtethed, mennyire vagyok feldobva.

– Ez nem indok. Átmenjek? Legalább dumálunk. Hozokuccot neked, amitől majd fel leszel dobva.

– Van még – dörzsöltem meg az arcom.

– Várj meg, és komolyan megoldom mára minden gondodat, öcsém!

Felnevettem a telefonban, miközben végignéztam a bátyám gyógyszereit.

– Arra kurvára kíváncsi leszek. Gyere, ha ennyire nem tudsz nélkülem élni!

A vonal végén egyenletes sípolást hallottam. A tekintem újra a számítógépem felé vándorolt, ahol a tálcán pihent a regényem, aminek a szerkesztésébe még mindig nem néztem bele.

Felsóhajtottam, majd feltettem főni egy adag kávé.

A laptopomat, a zsebkendőimet és a jegyzeteimet felcseréltük sörösdobozokra a nappali dohányzóasztalán. Odakint lement a nap, lassan elhaladt felettünk szeptember első, szikrázóan verőfényes napja.

Két sör után kezdtem egy kicsit jobban érezni magam. El-lazultak az izmok a vállamban, a fejfájásom elhalt a távolban.

– Segített a pénteki kiscsaj a bánatodon? – kérdezte Clay, miközben rágyújtott egy cigire. Hirtelen valamiért zavarni kezdett, hogy a nappali közepén teszi ezt, de persze nem szóltam. Igazából az sem volt sokkal jobb, hogy én az erkélyről fújtam kifelé a füstöt.

– Nem emlékeztem semmire. Onnantól meg egyre rosszabb lett. Amy hívogatott, aztán meg felhívott a legjobb barát-nője is, akivel régen dugtam.

Clay hangosan felnevetett, majd nagyot kortyolt a söréből. Azon a nyáron rövidre nyíratta a haját, amitől kissé konzolidáltabb lett a külseje. Aznap fehér inget viselt, ami kiemelte, hogy mennyire lesült az idei trópusi nyaralásán.

– Régen annyira rendben tudtad tartani a nőügyeidet. Mi lett azzal a Daviddal?

– Elveszett valahol a süllyesztőben. Azt hiszem, nem szabad józan csajokkal kezdeni. Ez a lényeg.

Clay arca azonnal kivirult, majd előhúzott valamit a farmerje belső zsebéből.

– Ma rohadt jó helyre viszlek. Nem lesznek józan csajok.

– Úgy nézek ki, mint aki ma be akar csajozni? Megiszok még pár sört, aztán itt maradok ennek a csomó zsebkendőnek a társaságában. Ma estére ezek pont jók lesznek.

– Na, ne mondd már! Perceken belül meg fogom változtatni a véleményed.

Összefontam a karom a mellkasom előtt, majd hátradőltem a kanapén. Hirtelen lefagyott a mosoly az arcomról, amikor Clay kipakolt elem egy zacskó fehér port, mellé pedig három becsomagolt fecskendőt. Magam elé emeltem a kezem.

– Nem lövöm magam.

– Dave, ne legyél előítéletes! – Felemelte az egyik fecskendőt. – Teljesen steril. Nem is hoztam volna, ha nem lenne az. Az orrod tropa, a hangulatod meg a béka segge alatt van. Mire vársz még?

Ránéztem a fecskendőre, aminek tasakja fényesen csillogott a nappali lámpájának fényében. Mély levegőt akartam venni, de alig bírtam, annyira össze volt szorulva a rekeszizmom. Chris felvételeire gondoltam, és arra, hogy tényleg pocskul érzem magam.

– Nem olyan lesz, mint amilyet megszoktál, hanem sokkal faszább. Kimossa a fejed egy pár órára. Komolyan mondom. Vagy félsz a tűktől? – vigyorgott rám.

Ami azt illeti, tartottam a tűktől. Még tizenéves koromban megfogtam, hogy kerülni fogom őket. Magasnak tartottam a kockázatot a nyereséghez képest.

Aznap este azonban megmarkoltam egy becsomagolt fecskendő.

– Mi kell még hozzá? – kérdeztem Claytont, aki azonnal bólogatni és magyarázni kezdett.

Úgy fest, hogy tizenéves koromban sokkal bölcsebb voltam, mint majdnem harmincnégy évesen.

Percekig néztem a vibráló neonlámpákat a fejem felett. A szám és az orrom zsibbadt, a gyomromban kellemes, csiklandozó melegség terült szét. Az ingem alá egy szőke lány csúsztatta be a kezét, puha érintése szinte égette a bőrömet.

Megnyaltam a szám szélét, mire az ismeretlen óvatosan cirógatni kezdte érzékeny fületem a nyelvével. Eleve be voltam indulva, úgy éreztem, lehetetlen fokozni, de a lány megcáfolta ezt.

– Nagyon helyes vagy, mondták már?

Az agyam mintha kitörölt volna minden gondolatot, pár órára csak az izgató, csiklandozó és simogató érzések maradtak. Lüktettem az élettől, mint azon az éjszakán, amikor először használtam kokaint.

A lány édes szája hozzáért az enyémhez. Automatikusan visszacsókoltam a villogó fényekben. A gyomromban erősen lüktetett a hangos zene. Ott, abban a hátsó boxban ült az ölembe az ismeretlen. Hirtelen összeszorult a rekeszizmom a vágytól, de abban a percben nem a lányt akartam.

– Mindjárt visszajövök – mondtam automatikusan a szavakat, és felkeltem a bőrfotelből, ami földöntúli lilában világított, amikor felvillantak a fények. – Maradj itt!

A lány lebiggyesztette a száját, szabályos vonásai furcsának tűntek a mesterséges világításban. Éreztem lépteimet a sima padlón, végigsimítottam az arcomon, a bőröm idegennek hatott, de minden izmom ruganyos lett, elmúlt a kellemetlen keménység, ami egész józan életemben üldözött.

A bárpultnál találtam meg Clayt, aki éppen egy vörös lánynak magyarázott valamit vad gesztusokkal. Azonnal félrevontam, és a fülébe ordítottam, mert túl hangos volt a zene.

– Tudsz még adni?

Clayton a vállamra tette a kezét, majd szélesen elvigyogrodott.

– Mi van azzal, hogy nem lövöd magad?

– Ne baszogass! – mosolyodtam el.

– Én mondtam, hogy faszán be fog jönni.

– Akkor? – doboltam a lábammal a földre; a gyomrom összehúzódtott a vágytól. Többet akartam ebből az érzésből.

– Mára ennyi volt. Felőlem tolhatsz pár csikót, de nem kéne elsőre túllőni magad.

– Most komolyan ki akarsz baszni velem?

A gyomrom hirtelen összerándult, a karom megfeszült a testem mellett. Újra érezni kezdtem, hogy az orrom be van dugulva a megfázástól.

– Bocs, haver! Amikor eljöttünk, még nem is akartad.

Hátat fordítottam Claynek. Egyáltalán nem volt szükségem az ő engedélyéhez arra, hogy új adaghoz jussak. Egyszerűen haza kellett mennem a lakásomba, ahol maradt egy teljesen új fecskendő és persze bőven elég anyag ahhoz, hogy újra jól érezzem magam, és teljesen kizárjam a világot.

Ismeretlen emberek ütköztek nekem, kellemetlen volt a közelségük. A világ kezdett visszabilleni a rendes kerékvágásába, visszaszöktek a fájdalmas érzések, visszaszivárogtak a gondolatok, amiket nem akartam újra megtapasztalni.

Egy puha kéz becsúszott a tenyerembe, és magához húzott. Megcsapott az édes illata.

– Ugye, nem akarsz megszökni?

A szőke lány állt előttem. Világos, hatalmasra kisminkelt szeme csillogott a fényben. Újra megcsókolt, amitől fel akart robbanni bennem valami. Szorosan magamhoz vontam, illata mindent betöltött, beszivárgott a lelkem legmélyére. Óvatosan végigsimítottam a nyakán, miközben belefeledkeztem a csókunkba.

– Hova viszel? – kérdezte, amikor újra leheletnyi távol-
ságra került.

Amy volt az. Szőke haja egyenesen omlott a vállára, száját
világos szájfénnyel emelte ki. Zöld szemével játékosan nézett
rám. Tekintete azt sugározta, hogy bármit megtehetek vele.
Sokkal régebből ismertem ezt a nézését, mint szerettem volna.
Hosszú évekig hazudtam magamnak, hiszen mindig tudtam,
hogy megkaphatnám. És nála semmit sem akartam jobban.
Rosszabb volt, mint bármelyik drog a világon. Olyan szer volt,
ami súlyos függőséget okozott. De ő a bátyámé volt.

Amy újra közel hajolt hozzám, és a fülembe súgott:

– Felmehetünk hozzám.

Erősen megráztam a fejem, miközben eltávolodtam tőle
egy lépést.

– Nem mehetek fel hozzád. Nem szabad – tartottam ma-
gam elé a kezem.

Beleütköztem egy másik lányba. Egyetlen pillantást vetet-
tem rá: a kezében koktélt tartott, szőke haja a vállát verdeste.
Ő is Amy volt.

Szaporán szívtam be a fülledt levegőt, miközben megfor-
dultam a tengelyem körül. Az összes lány Amy volt. A sarok-
ban csókolózó, a bárpultnál Claytonnal flörtölő, a táncoló és az
előttem álló, kérdő tekintetű is.

Idegesen beletúrtam a hajamba. A gyomromból feltört
a pánik. A testemen kitört a hideg izzadság. Gyors léptekkel
kimenekültem a New York-i éjszakába.

Odakint felnéztem a csillagtalan égboltra, amelyet felhő-
karcolók csipkéztek. Hangosan kapkodtam a levegőt, de kény-
szeríttem magam arra, hogy lelassítsam a ritmusát. Perceken
belül jobban lettem.

Lassan, de biztosan elindultam Chris lakásának irányába.
Közben igyekeztem magam meggyőzni arról, hogy nem fogok
megőrülni.